

Arrest

nr. 105 736 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 4 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 februari 2009 werd een beslissing van afstand van de asielaanvraag genomen en kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 februari 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 februari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan

verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 27 april 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 84 427 van 10 juli 2012 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 19 december 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 4 januari 2013 werd die aanvraag niet in overweging genomen (bijlage 13^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Overwegende dat betrokkene op 16.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.01.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'afstand'. Overwegende dat betrokkene op 13.02.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 28.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.07.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een oproepingsbrief van de politie van Kumanovo voorlegt om zich aan te bieden voor een gesprek. Overwegende dat in deze brief niet vermeld staat in het kader van welke zaak hij zich dient aan te bieden. Overwegende dat betrokkene bijgevolg met deze brief zijn voorgehouden vluchtmotieven niet kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 al. 1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald van het motiveringsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding aan.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

De bestreden beslissing stelt: [...]

TERWIJL verzoeker zich verzet tegen deze motivering, die hij volledig onregelmatig acht; Overwegende dat artikel 51/8, al. 1 van de voorgenoemde wet van 15 december 1980 stelt: «[...] » ;

Dat uit dit artikel en de rechtspraak, meer bepaald arrest nr. 90 906 van 31 oktober 2012 inzake kan afgeleid worden dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.*
- cumulatief aanwezig moeten zijn.*

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.*
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."*

Dat er dient opgemerkt te worden dat de oproepingsbrief van de politie van Kumanove dateert van 3 december 2012 en dus duidelijk posterieur is aan de laatste fase in de voorgaande asielprocedure waar hij deze had kunnen aanbrengen, zijnde het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 12 juli 2012 afgesloten werd;

Dat het in dat opzicht dus niet tegengesproken kan worden dat het een nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 al. 1 van de wet van 15 december 1980;

Dat de tegenpartij met betrekking tot dit document opwerpt dat "het niet vermeld in kader van welke zaak hij opgeroepen wordt en betrokkene bijgevolg met deze brief zijn voorgehouden vluchtmotieven niet kan aantonen" ;

Dat de tegenpartij zo zijn bevoegdheid, hem toegekend door artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, overschrijdt;

Dat de rol van de Dienst Vreemdelingenaken bij het beoordelen van een nieuwe asielaanvraag, zoals eerder vermeld, zich beperkt tot het vaststellen of de voorgelegde elementen al dan niet nieuw zijn;

Dat Uw Raad reeds verschillende keren de mogelijkheid heeft gehad dit te bevestigen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet kan oordelen, zoals inzake gebeurd is, dat een oproepingsbrief niet zou kunnen leiden tot een inoverwegingname van een tweede asielaanvraag, enkel en alleen omdat deze, volgens hen, niet zou vermelden in het kader van welke zaak hij opgeroepen wordt;

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zo uitspreekt over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens, aangezien zij stelt dat deze niet zou kunnen leiden tot een erkenning;

Dat dit niet de taak is van de Dienst Vreemdelingenzaken, aan hen toegekend door de wet van 15 december 1980, bij de behandeling van nieuwe asielaanvragen;

Dat het enkel en alleen aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen toekomt te oordelen of de oproepingsbrief van nature is dat het hun positie doet wijzigen en aanleiding geeft tot een erkenning van de vluchtelingenstatus;

Dat er sprake is van machtsoverschrijding wanneer een bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bijgevolg, daar het niet tegengesproken kan worden dat de oproepingsbrief een nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, had moeten houden aan zijn bevoegdheid en de nieuwe asielaanvraag van verzoeker in aanmerking had moeten nemen aangezien het een nieuw element betreft.

Overwegende dat, om als een dergelijk "nieuw gegeven" in aanmerking te kunnen worden genomen, een stuk betrekking dient te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin de verzoekers dit stuk hadden kunnen voorleggen;

Dat reeds aangetoond werd dat de oproeping posterieur is aan de laatst mogelijke fase dat verzoeker dit stuk had kunnen aanbrengen;

Dat volgens Uw Rechtspraak het begrip 'nieuwe gegevens' niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);

Dat het feit dat verzoeker recent nog opgeroepen wordt, en trouwens sindsdien nog een nieuwe oproepingsbrief ontving, bij gevoegd als stuk 3, een nieuw gegeven is aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen juist aanhaalde dat het conflict van verzoeker met zijn autoriteiten niet actueel meer was;

Dat hij nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, zijnde de gebeurtenis dat hij opnieuw wordt opgeroepen te verschijnen voor diezelfde politie die eind 2008 in zijn woning binnendrong in Kumanove, hem en zijn broer meenam naar het politiekantoor, hen ondervroeg en mishandelde;

Dat artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen;

Dat de bestreden beslissing in dit opzicht artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 miskent en bijgevolg om deze redenen nietig verklaard dient te worden;

Dat het, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker is om zorgvuldig te handelen en, bij de indiening van zijn asielaanvraag, de nodige staving stukken voor te leggen om aan te tonen dat alle voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn;

Dat verzoeker in alle zorgvuldigheid heeft gehandeld en het nieuwe element voldoende heeft toegelicht;

Dat hij voldoende heeft aangetoond dat het nieuwe element dat hij aanvoerde perfect voldeed aan de voorwaarden gesteld door artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 ;

Dat de bestreden beslissing niet steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, waardoor de tegenpartij niet alleen artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 schendt, maar eveneens haar verplichting schendt tot formele motivering van administratieve beslissingen zoals vastgesteld in de artikelen 1 tot 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voornoemde wet van 15 december 1980, evenals de beginselen van adequate motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het beginsel volgens hetwelk een administratieve overheid alle pertinente elementen van het dossier dient in aanmerking te nemen bij het nemen van een beslissing;

Dat de tegenpartij zo een manifeeste appreciatiefout heeft gemaakt;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig verklaard dient te worden;

Dat het middel gegrond is;”

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luidt als volgt:

“voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling:

- *De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere bestuursinstellingen of voor een ander bestuur;*
- *De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- *Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur;”*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze bepaling impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de redenen op grond waarvan de beslissing is genomen duidelijk aangegeven zijn. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 19 december 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij (zijn) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens (aanbrengt) met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin (hij) ze had kunnen aanbrengen dat er, wat (hem) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of waarvan kan aangetoond worden dat het posterieur is aan de laatste fase in de voorgaande asielpprocedure, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in

overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Verweerder kan een gegeven dat weliswaar nieuw is (in de zin van nieuwe gebeurtenissen of nieuwe bewijzen van oude gebeurtenissen), maar manifest niet pertinent is voor de verdere behandeling van de erkenningsaanvraag in het licht van eerdere beslissingen, weigeren in aanmerking te nemen (Zie in die zin RvS 27 november 2002, nr. 113.002, *T. Vreemd.* 2003, 126, noot D. Vanheule “*que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié*»). De oproepingsbrief van de politie van Kumanove is weliswaar nieuw in de zin dat deze voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat het document niet van die aard is dat het zijn voorgehouden vluchtmotieven kan aantonen m.a.w. dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtoverschrijding.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Op de vraag “welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag,” legde verzoeker een originele oproepingsbrief van de politie van Kumanove voor daterend van 3 december 2012 en verklaarde hij dat in deze oproepingsbrief staat dat hij zich op 4 december 2012 bij de politie moet aanmelden. Verweerder acht het aangebrachte stuk niet relevant omdat in deze oproepingsbrief niet vermeld staat in het kader van welke zaak verzoeker zich dient aan te bieden. Niettegenstaande nergens een vertaling van dit stuk terug te vinden is in het administratief dossier en het ook niet duidelijk is of verzoeker een vertaling van het stuk heeft voorgelegd, dient vastgesteld te worden dat verzoeker geenszins de motivering van de bestreden beslissing betwist waar deze stelt dat er in de oproepingsbrief niet vermeld staat in het kader van welke aanvraag hij zich dient aan te bieden. Het feit dat in de oproepingsbrief niet vermeld staat in het kader van welke zaak hij zich dient aan te melden, maakt dat uit dit stuk niets beduidends aangaande zijn vervolgingsvrees of risico op ernstige schade kan worden afgeleid.

Waar verzoeker stelt dat het stuk tegemoetkomt aan een opmerking in het arrest van de Raad waarin zou zijn aangehaald dat het conflict van verzoeker met zijn autoriteiten niet actueel meer was, stelt de Raad vast dat dit arrest nr. 84 427 niet de problematiek van de actualiteit van de vrees aanvoerde voor de verwerping van de internationale beschermingsstatuten maar erop wees dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker geen afdoende bescherming kan krijgen van zijn nationale autoriteiten overeenkomstig artikel 48/5 § 2 van de vreemdelingenwet en hierbij verwees naar de uitgebreide motivering dienaangaande in de beslissing van het Commissariaat-generaal dat gebaseerd is op talloze objectieve bronnen. Met de voorgelegde oproepingsbrief laat verzoeker deze doorslaggevende redenering ongemoeid. Aldus kon verweerder in alle redelijkheid de relevantie van dit nieuwe stuk in vraag stellen.

De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat verweerder terecht kon vaststellen dat het stuk niet voldoet aan de door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad kan om de bovenvermelde redenen ook niet aannemen dat opgelegde motivering in rechte en in feite niet evenredig zou zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motivering is afdoende en een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt, zodat moet vastgesteld worden dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, minstens valt de kritiek van verzoeker samen met de hierboven besproken grief.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU